

Мила Катерице,

*Ако не възразяваш, искам да държа
кратка реч на рождения ти ден.*

*Става дума, че открих нещо,
което се нарича равновесие.*

*Чувала ли си някога за него?
Равновесие, така се нарича.*

*Мисля, че ще бъде много интересно за
всички.*

*Представям си, че държа тази кратка
реч от върха на бука, а всички са под мен, на
приземния етаж.*

(Няма да съм многословен).

Слонът

Мили Слоне,

*Добре. Но предпочитам да държиш речта
от специалния стол, който направих за теб
и който ще бъде на почетното място на ма-
сата. Иначе някои животни може да не те
чуют. А това би било жалко.*

Катерицата

Мила Катерице,

*Не, не. Трябва да е от върха на бука.
Понеже искам да илюстрирам думите си.
Така се казва. Да илюстрирам, сигнал на
стол, няма да стане.*

*Ще викам колкото може по-силно и ще се
наклоня колкото мога напред. Ако се погри-
жиш всички да стоят точно под мен, всички
ще ме чуят.*

*О, Катерице, това равновесие,
то е нещо толкова интересно!*

Слонът

Животни,
Кой си празнува
днес рождения ден?

Ако отговорът е
„никой“, кой иска да си го от-
празнува предварително?

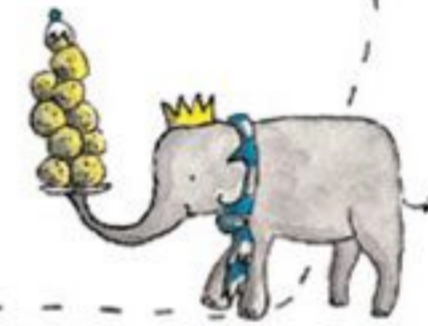
Ако пак отговорът е
„никой“, кой тогава иска да
празнува нещо друго и да ме
покани на торта и сладки?

Ако пак е „никой“, кой
иска просто да направи
торта (обаче с мед и сметана,
и сладко желе, и разтопена
захар) и да ме попита дали не
бих наминал да я изям?

Ако е „никой“, тогава?
Знаете ли какво е
„съсипан“?

Такъв ще бъда аз.
Помогнете ми.

Мечокът

Този следобед всички имаха рожден ден, всеки си отпразнува рождения ден предварително, всеки празнува нещо друго или пък просто направи торта. Мечокът търчеше от един към друг, докато капна, и пуфтейки и въздишайки, легна под върбата и на светлината на залязващото слънце бавно потъна в дълбок сън.

Мълчаха дълго.

– Нали сега сме много доволни? –
попита слонът.

Катерицата кимна.

Внезапно по лицето на слона мина тъ-
мен облак.

– Пак трябва да тръгвам – каза той.
За миг стана тихо.

– Боя се – каза слонът, – че пак ще падна.

Катерицата не каза нищо. Не помне-
ше някога слонът да се е прибирал иначе у
дома.

– Но аз не искам повече да падам! – из-
вика слонът. И стовари предното си гясно
ходило настред половинката маса, върху
своята чаша.

Сегна мрачно на пога.

– Винаги падам.

Винаги! – каза той.

Катерицата много искаше да му помогне
и се замисли.

– А ако те изпратя? – каза тя.

– Да ме изпратиш?

– Като писмо.

– Като писмо? – каза
слонът.

Но катери-
цата вече беше
грабнала писалка и пишеше с дебели
букви по корема на слона:

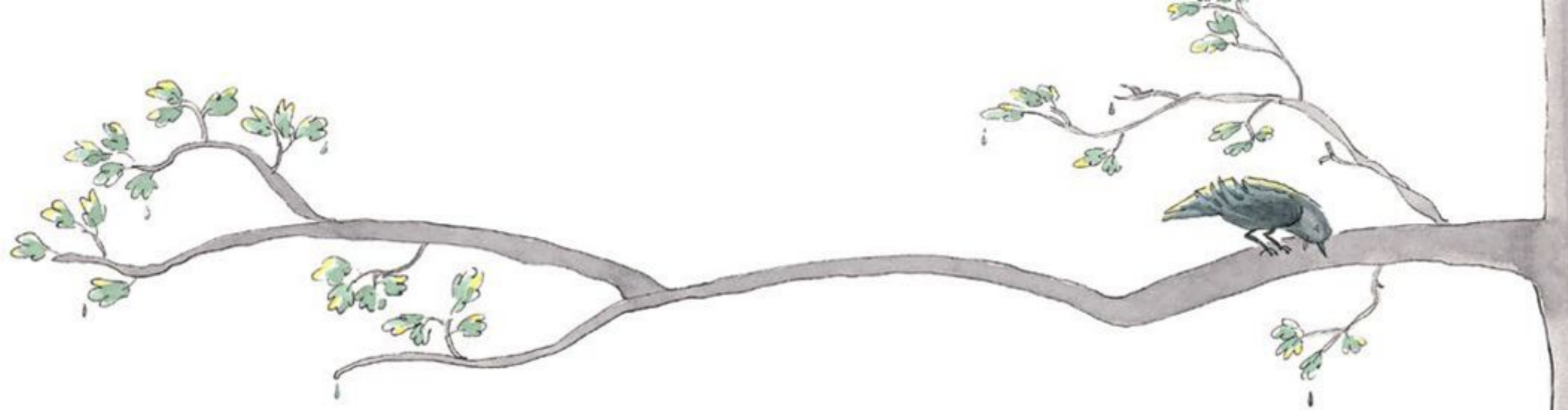

Мили Слоне,

Как си?

За малко спря да пише.
За какво изобщо е това,
помисли си тя. Прекрасно
знам как е.

Мила Врано,

Получих писмото ти. Благодаря!

Първо го оставих да изсъхне и после го прочетох. Много интересно!

Винаги ми е приятно да получавам поща от теб. Не ми се сърди, че поувърчах малко от удоволствие.

Ако погледна нагоре, те виждам, знаеш ли? На най-ниския клон на дъба.

Перата ти лъщят на слънцето.

Мисля, че грачиш много хубаво.

Тъжно, но тъкмо това е толкова хубаво.

Врабчето

Стотици животни хвърлиха писмото нависоко, леденият вятър го понесе във въздуха през висналите ниско облаци.

Треперейки, животните се сгушиха едно в друго и зачакаха отговор, като гухаха в своите пипалца или се загръщаха с крила.

Към края на следобед в облаците внезапно се появи дупчица. Показа се слънчев лъч и по него се плъзна едно писмо. Животните гледаха ококорени.

Писмото тупна на земята, мравката пристъпи напред и го отвори.

Всички животни се наведоха един другиму през раменете, дори охлювът се наведе, и хипопотамът, и паякът, дори през раменете на орела се наведоха – и прочетоха:

*Мили животни,
Добре. До скоро.
Слънцето*

